

De executies van verraders door Hamas in Gaza

Recente gebeurtenissen in Gaza - de executie van collaborateurs door Hamas - hebben een felle discussie opnieuw aangewakkerd in wereldwijde media en op sociale platforms. In de nasleep van deze daden is een bekend patroon naar voren gekomen: commentatoren die in lijn zijn met hasbara-narratieven veroordelen snel de Palestijnen als "onbeschaafd" en richten hun morele verontwaardiging op Palestijnse supporters omdat zij deze executies niet met dezelfde vurigheid veroordelen. Deze beschuldigingen zijn niet nieuw - ze maken deel uit van een bredere strategie om de Palestijnse weerstand te delegitimeren en de aandacht af te leiden van het onevenredige geweld en de systematische onderdrukking die Gaza en de bredere Palestijnse bevolking worden aangedaan.

Een korte geschiedenis van verraad

In elke oorlog door de geschiedenis heen hebben staten geprobeerd collaborateurs te werven - individuen die bereid zijn hun eigen kant te verraden in ruil voor geld, macht of overleving. Van het Franse verzet en nazi-informanten in de Tweede Wereldoorlog, tot Amerikaanse militaire operaties in Irak en Afghanistan, en verder naar de Israëlische bezetting van Palestina, blijft de logica hetzelfde: inlichtingen zijn een krachtig wapen, en verraad is de prijs. Gaza vormt hierop geen uitzondering. Toch worden de reacties op zogenaamde "verraders" in deze context gefilterd door een bijzonder giftige en hypocriete lens.

Een opmerkelijke keuze van verraders

Na eindeloze publieke boodschappen over "de gijzelaars naar huis brengen" en "Gaza niet laten verhongeren", zou je verwachten dat Israël prioriteit zou hebben gegeven aan het vinden van bondgenoten die konden helpen bij de **terugkeer van gijzelaars**. Maar de realiteit wijst op een andere agenda. Israël **steunde een criminele bende**, bekend als de "Volksmachten", geleid door Yasser Abu Shabab. Deze groep was verantwoordelijk voor het **plunderen van hulpkonvoien** en het **doorverkopen van voedsel op de zwarte markt van Gaza** tegen exorbitante prijzen. Iedereen in Gaza, en velen daarbuiten, wist dat **Yasser Abu Shabab was verstoten en verbannen door zijn eigen Bedoeïenenstam**, die hem en zijn bende tot outlaws verklaarde.

Dit onthult een kerntegenstelling in het hasbara-verhaal - beweren dat ze om de gijzelaars geven en ontkennen dat honger als wapen wordt gebruikt - terwijl ze tegelijkertijd criminele collaborateurs steunen wier belangrijkste prestatie was om **voedsel van hun eigen volk te stelen**.

Verraad en straf

Elke staat, ongeacht ideologie of geografie, beschouwt verraad als een van de ernstigste misdaden mogelijk. In oorlogstijd kan het verraad van het eigen volk fatale gevolgen hebben - niet alleen voor legers en regeringen, maar ook voor burgers wier leven afhangt van de fragiele cohesie van hun samenleving. Om deze reden schrijven **de straf- en militaire wetten van bijna elk land de zwaarste straffen voor verraders voor**, vaak inclusief levenslange gevangenisstraf of executie. De geschiedenis staat vol met voorbeelden. Van de behandeling van nazi-collaborateurs in Europa na de Tweede Wereldoorlog tot de executie van spionnen tijdens de Koude Oorlog, regeringen hebben altijd de heiligheid van loyaliteit verdedigd met strenge straffen.

Zelfs onder staten die zijn afgestapt van de doodstraf, **neemt verraad nog steeds een unieke plaats in binnen de hiërarchie van misdaden** - vaak een van de laatste misdaden die nog steeds in aanmerking komen voor de doodstraf. In de **Verenigde Staten** staat de federale wet nog steeds executie toe voor verraad. In **India, Pakistan en Bangladesh** blijven verraad en gerelateerde misdaden zoals "oorlog voeren tegen de staat" misdaden waarop de doodstraf staat. Hetzelfde geldt voor landen als **China, Noord-Korea, Iran en Saoedi-Arabië**, waar de doodstraf regelmatig wordt opgelegd voor politieke of spionagegerelateerde aanklachten. Zelfs in **Singapore en Maleisië** kan verraad wettelijk leiden tot een doodvonnis. Veel regeringen over de hele wereld stellen nog steeds dat het verraden van het eigen land een misdaad is die zo ernstig is dat het de ultieme straf kan rechtvaardigen.

En toch, wanneer Palestijnen collaborateurs straffen - individuen die worden beschuldigd van het verhinderen dat humanitaire hulp de hongerige bevolking bereikt - worden ze niet afgeschilderd als een volk dat zichzelf verdedigt, maar als wetteloze bendes die handelen uit barbarij. Dezelfde waarnemers die de zware bestraffing van een verrader in hun eigen land zouden steunen of accepteren, uiten **morele verontwaardiging** wanneer Palestijnen handelen om zichzelf te beschermen.

Krijgsrecht en hypocrisie

Sommige hasbara-propagandisten zeggen nu dat de vermeende collaborateurs in Gaza een eerlijk proces hadden moeten krijgen. Het is een handig praatje, vooral voor degenen die graag de Palestijnen als onbeschaafd willen afschilderen omdat ze reageren op verraad midden in een oorlog. Maar het negeert opzettelijk de realiteit ter plaatse: **er is geen functionerend rechtssysteem meer in Gaza**. Na Israël's vernietigingscampagne **zijn er geen rechtbanken, geen gevangiscellen en zeer waarschijnlijk geen overlevende rechters of aanklagers**. Hele wijken zijn met de grond gelijk gemaakt. Ministeries, politiebureaus, rechtbanken - alles is weg. De instellingen die normaal gesproken strafrechtelijke onderzoeken en juridische procedures zouden afhandelen, zijn tot stof gebombardeerd. In dergelijke omstandigheden is het eisen van een proces in een rechtszaal niet alleen onrealistisch - het is oneerlijk.

Daarom bestaat **krijgsrecht**: het is een juridisch kader dat is ontworpen om te functioneren wanneer civiele infrastructuur niet langer operationeel is. Krijgsrecht is geen achterdeurtje - het is het systeem van laatste toevlucht wanneer de samenleving instort. En zelfs krijgsrecht, wanneer het correct wordt toegepast, **bevat bepalingen voor een eerlijk proces**, zij het in een vereenvoudigde, militaire vorm. Het ziet er misschien niet uit als een op televisie uitgezonden rechtszaal met advocaten in pakken, maar het is nog steeds bedoeld om basisregels van rechtvaardigheid te volgen - vooral wanneer tijd, veiligheid en het voortbestaan van de gemeenschap op het spel staan.

Vergelijk dat nu met de **openlijke hypocrisie** van het Israëlijs systeem. Israël heeft decennialang routinematig krijgsrecht gebruikt **tegen Palestijnen**, niet omdat het geen functionerende rechtbanken heeft, maar omdat krijgsrecht **de staat meer macht en minder beperkingen geeft**. Kinderen worden voor militaire tribunalen gesleept. Gedetineerden worden maandenlang vastgehouden zonder proces. Veroordelingen worden uitgesproken zonder openbaar gemaakte bewijzen. Het gebruik van krijgsrecht door Israël draait niet om noodzaak - het draait om dominantie en controle.

Dus wanneer critici plotseling een passie ontdekken voor “eerlijk proces” in Gaza, vraag jezelf dan af: waar was die bezorgdheid toen Israël krijgsrecht oplegde aan burgers in de Westelijke Jordaanoever? Waar is die bezorgdheid wanneer Israël Palestijnse huizen sloopt zonder proces? Wanneer administratieve detentie wordt gebruikt om mensen voor onbepaalde tijd zonder aanklacht op te sluiten? Wanneer kinderen worden ondervraagd zonder aanwezigheid van een advocaat?

Dit gaat niet om rechtvaardigheid. Het gaat om **performative verontwaardiging** - het gebruik van de taal van wet en mensenrechten niet om de kwetsbaren te beschermen, maar om degenen die al onder beleg zijn te belasten.

Opzettelijk in de steek gelaten

Degenen die ervoor kiezen om **met een vijand samen te werken**, eisen meestal **bescherming of evacuatie** wanneer de oorlog eindigt. Het is een ongeschreven regel van spionage: degenen die verraden, moeten worden gekocht - niet alleen met geld, maar met beloften van redding. Agenten die hun leven riskeren in vijandig gebied handelen zelden uit loyaliteit; ze handelen uit angst, wanhoop of opportunisme. En ze verwachten bijna altijd dat hun handlers hun veiligheid garanderen wanneer de gevechten stoppen.

In Gaza blijft het onduidelijk of Yasser Abu Shabab en zijn “Volksmachten”-bende ooit dergelijke garanties van Israël hebben gekregen. Wat echter steeds waarschijnlijker lijkt, is dat **Israël zijn woord niet heeft gehouden** - of dat er nooit een echte regeling bestond. Rapporten van ter plaatse geven aan dat toen het staakt-het-vuren van kracht werd, deze collaborateurs **blootgesteld werden gelaten**, zonder extractie of bescherming, en geconfronteerd werden met de woede van de samenleving die ze hadden uitgebuit.

Dit zou niet de eerste keer zijn dat een machtige staat **haar lokale proxies in de steek laat** zodra hun nut is uitgeput. Hetzelfde patroon speelde zich af in Afghanistan, Irak en Vietnam, waar tolken, informanten en milities die buitenlandse legers dienden later **wer-**

den achtergelaten, vaak opgejaagd door hun eigen gemeenschappen als verraders. Voor de bezetter zijn dergelijke individuen gemaksinstrumenten - waardevol tijdens de campagne, vervangbaar wanneer het doel verandert.

Wegwerpbare activa, nuttige sterfgevallen

Als Israël had gewild, had het extracties kunnen regelen of hun een toevluchtsoord kunnen bieden, maar in dit geval lijkt het erop dat **de waarde van deze individuen groter was in de dood dan in het leven**. Hun executies werden nuttig - niet militair, maar **narratief**. Door collaborateurs in handen van Hamas of lokale milities te laten vallen, zorgde Israël ervoor dat deze mannen het soort snelle, openbare straf zouden ondergaan dat vervolgens kon worden **uitgezonden als bewijs van Palestijnse wreedheid**. Hasbara-agenten en media grepen de kans: grafische afbeeldingen en video's werden gedeeld, morele verontwaardiging werd gefabriceerd, en een vraag werd luid gesteld - "Waarom veroordelen Palestijnse supporters dit niet?". Dit was niet alleen verlating. Het was een **propagandistisch offer**.

De strategie volgt een bekende logica: de Palestijnen afschilderen als irrationeel, gewelddadig en inherent niet in staat om "beschaafde" waarden zoals eerlijke processen en mensenrechten hoog te houden. Het stelt Israël in staat om zich voor te doen als de meer morele kant - zelfs terwijl het zich bezighoudt met collectieve straffen, hongersnoodbeleg en de systematische vernietiging van Gaza's infrastructuur. In dit verhaal is de collaborateur geen persoon. Hij is een **rekwisiet**, een **pion** en uiteindelijk een **martelaar voor een mediacampagne** waarin de brutaliteit van de vijand altijd volledig tentoongesteld moet worden. Zijn leven is vervangbaar. Zijn dood is politiek kapitaal. Wat deze tactiek bijzonder effectief maakt, is dat het de rollen van slachtoffer en schurk omkeert. In plaats van verantwoordelijk te worden gehouden voor het creëren van de omstandigheden die leiden tot verraad, interne chaos en wanhoop, kan Israël wijzen op de onvermijdelijke gevolgen van verraad als bewijs dat de Palestijnse samenleving onherstelbaar is.

Psychologische operaties in het volle zicht

Dit is geen loutere speculatie. Regeringen hebben lang **psychologische operaties (psy-ops)** gebruikt om de publieke perceptie te manipuleren door middel van gecontroleerde lekken, selectieve verlating en narratieve exploitatie. Van de CIA tot de Mossad, inlichtingendiensten begrijpen dat oorlogvoering niet langer alleen op het slagveld wordt gevoerd - het wordt gevoerd **in de geest**, op schermen en via krantenkoppen.

Collaborateurs laten sterven - en ervoor zorgen dat hun dood zichtbaar is - dient meerdere doelen:

- **Intimidatie:** Het stuurt een boodschap naar anderen in Gaza die overwegen te collaboreren - jullie staan er alleen voor.
- **Delegitimatie:** Het stelt Israël in staat om de Palestijnse weerstand af te schilderen als brutaal en wetteloos.
- **Afleiding:** Het verschuift de focus van Israëlische oorlogsmisdaden door een controverse te creëren waartegen Palestijnen zich moeten verdedigen.

- **Verdeeldheid:** Het zaait wantrouwen binnen de Palestijnse samenleving, waardoor de overtuiging wordt gevoed dat niemand veilig is, zelfs niet onder hun eigen mensen.

Selectieve verontwaardiging in westerse media

Als je de mainstream internationale mediaberichtgeving over de oorlog in Gaza zou volgen, zou je kunnen denken dat de meest dringende zorg op het gebied van mensenrechten de executie van een handvol vermeende collaborateurs was. Deze gevallen - uitgezonderd met dramatische beelden, zwaar bewerkte krantenkoppen en streng moralisme - hebben segmenten op westerse nieuwszenders gedomineerd, sociale media overspoeld en eindeloze debatten gevoed over de vermeende "barbarij" van de Palestijnse samenleving.

Ondertussen wordt de **massale dood van Palestijnen** - meer dan **67.600 gedood door Israëlische strijdkrachten alleen al in de afgelopen twee jaar** - gerapporteerd met een soort bureaucratische distantie. Als het al wordt genoemd, verschijnt het als een statistiek begraven onder krantenkoppen over Israëlische gijzelaars, militaire operaties of " Hamas-infrastructuur".

Deze ongelijkheid is niet alleen redactionele nalatigheid - het is **narratieve manipulatie**.

Waarom genereert de executie van 6, 10 of zelfs 20 collaborateurs meer krantenkoppen dan tienduizenden burgerdoden? Het antwoord ligt in hoe internationale media zijn geconditioneerd om **Israëliësch lijden te humaniseren en Palestijns verzet te criminaliseren**, terwijl Palestijnse dood ofwel verdacht, incidenteel of helaas "onvermijdelijk" wordt gemaakt. De dood van een Palestijn door een Israëlische raketaanval wordt gerapporteerd als een weersgebeurtenis - tragisch, maar onpersoonlijk. De executie van een collaborateur door Palestijnen is echter **moreel theater**: een kans voor presentatoren, experts en politici om de menselijkheid van een heel volk in twijfel te trekken.

Dit is geen toeval. Het is het resultaat van decennia van **ontmenselijking**, racisme en de ideologische, financiële en politieke afstemming van westerse media op Israëlische narratieven. De onbalans in de berichtgeving gaat niet over wat nieuwswaardig is; het gaat over wat de dominante machtsstructuur dient.

Sensationalisering van de uitzondering, uitwissen van de norm

Executies zijn verontrustend en verdienen onderzoek. Maar in Gaza zijn ze de **uitzondering**, niet de regel. Israëlische luchtaanvallen zijn daarentegen **routine**, vaak beschreven als "precisieaanvallen" zelfs wanneer ze hele wijken wegvagen. Deze aanvallen hebben duizenden kinderen gedood, ziekenhuizen vernietigd en een bevolking uitgehongerd tot massale verplaatsing. Toch krijgt de **wreedheid van geïndustrialiseerd, door de staat gesteund moorden** minder emotionele berichtgeving dan de parade van een vermeende verrader door een door oorlog verscheurde straat.

Waarom? Omdat het collaborateurverhaal een doel dient: het bevestigt de diepgewortelde vooroordelen van het Westen. Het vertelt een geruststellend verhaal waarin **de Palestij-**

nen het probleem zijn, zelfs in hun eigen lijden. Waarin Hamas - en bij uitbreiding alle Palestijnen - irrationeel, wraakzuchtig en onwaardig zijn voor de empathie die aan slachtoffers elders wordt geboden.

Dit is geen journalistiek - het is **ideologische instandhouding**.

Epiloog

In de afgelopen twee jaar is het verhaal verteld **door de lens van de bezetter**, niet van de bezetten.

We hebben gezien hoe collaborateurs - instrumenten van een externe macht - naar het middelpunt van het podium werden getild terwijl de kinderen begraven in massagraven onzichtbaar werden gemaakt. We hebben het woord "beschaafd" horen gebruiken, niet als een standaard voor gedrag, maar als een insigne van raciale en politieke superioriteit. We hebben oproepen tot rechtvaardigheid zien verdraaien tot instrumenten van propaganda - niet om de kwetsbaren te beschermen, maar om hun ontmenselijking te verdiepen.

Het hasbara-verhaal hangt af van deze omkering. Het gedijt op verwarring - op de overtuiging dat de gekoloniseerden altijd hun pijn, hun woede en zelfs hun bestaan moeten rechtvaardigen. Wanneer collaborateurs worden geëxecuteerd, is het barbaarsheid; wanneer Gaza wordt gebombardeerd, is het veiligheid. Wanneer Palestijnen verzet bieden, is het terrorisme; wanneer ze stil sterven, is het vrede. De morele orde die de machtelozen veroordeelt voor het overleven terwijl de machtigen worden verontschuldigd voor het doden, is helemaal geen morele orde - het is een script geschreven door het rijk, uitgevoerd door de media en geconsumeerd door degenen die te verdoofd zijn om hun eigen reflectie in de ruïnes te zien.

De executies van collaborateurs zijn een symptoom van ineenstorting - van een wereld waarin wet en orde tot stof zijn gebombardeerd.

Ze zijn geen bewijs van Palestijnse wreedheid, maar van **de wreedheid die aan Palestina is opgelegd**.

Referenties

- **Associated Press.** "Hamas executeert meer dan twee dozijn vermeende collaborateurs in Gaza." *AP News*, 14 oktober 2025.
- **Le Monde.** "De geheime steun van Israël aan gewapende 'Volksmachten' in Gaza mislukt." *Le Monde International Edition*, 10 oktober 2025.
- **Reuters.** "Gaza-clan verstoot Yasser Abu Shabab te midden van beschuldigingen van plundering en collaboratie." *Reuters*, 11 oktober 2025.
- **The Week (UK).** "Wie zijn de 'Volksmachten'? Binnen de ineenstorting van Israël's proxy in Gaza." *The Week*, 12 oktober 2025.
- **Bureau van de Verenigde Naties voor de Coördinatie van Humanitaire Zaken (OCHA).** *Humanitair Impact Situatierapport #59: Schadebeoordeling van infrastructuur en bestuur in de Gazastrook*. 3 oktober 2025.

- **Bureau voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties (OHCHR).** "Vernietiging van Gaza's civiele instellingen en rechtssysteem." Persbericht, 25 september 2025.
- **U.S. Code Title 18 § 2381 – Verraad.** United States Government Publishing Office, geldig tot 2024.
- **B'Tselem – Het Israëliësch Informatiecentrum voor Mensenrechten in de Bezette Gebieden.** *Minderjarigen in militaire detentie: Israëliësch militaire rechtbanken op de Westelijke Jordaanoever*, update 2024.
- **Addameer Gevangenisondersteuning en Mensenrechtenorganisatie.** *Statistieken en juridisch overzicht van administratieve detentie*, mei 2025.
- **Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties.** *Rapport van de Onafhankelijke Internationale Onderzoekscommissie over het Bezette Palestijnse Gebied, inclusief Oost-Jeruzalem, en Israël*, A/HRC/59/73, juni 2025.
- **Associated Press.** "Ministerie van Gezondheid Gaza: Dodental stijgt naar 67.600." *AP News*, 14 oktober 2025.
- **Haaretz.** "Israëliësch leger geeft gebruik van lokale Gaza-milities voor inlichtingenverzameling toe." *Haaretz English Edition*, 9 oktober 2025.
- **International Crisis Group.** *Na het staakt-het-vuren: Fragmentatie en vergelding in Gaza*, Rapport nr. 248, oktober 2025.
- **Al Jazeera English.** " Hamas zegt dat het collaborateurs waarschuwt vóór executies; Israël veroordeelt moorden." *Al Jazeera*, 15 oktober 2025.
- **Human Rights Watch.** *Israël/Palestina: Stop collectieve bestraffing in Gaza*. 1 oktober 2025.
- **Reporters Without Borders.** *Medianarratieven en oorlogverslaggeving: Gaza 2025*, oktober 2025.